

צו חיי"ז שיחה ב'

"לא תכבה" הוא בתמידות יותר מהתמידות ד"תמיד". ולכן מפרש רש"י ש"תמיד" פירושו שמדליקין ממנה את נרות המנורה. התמידות דהמנורה - העבודה דפנימיות הלב - הוא דוקא על ידי שעומד בנסינוניות ובקשיים דהפעולה על החוץ - מזבח החיצון.

ברש"י (ו, ו): "אש תמיד, אש שנאמר בה תמיד היא שמדליקין בה את הנרות שנא' בה להעלות נר תמיד אף היא מעל המזבח החיצון תוקד".

בפשטות קשה לרש"י מדוע נאמר "תמיד" הרי נאמר "לא תכבה", ועל זה מפרש ש"תמיד" פירושו שלוקחים מאש המזבח עבור אש המנורה.

אך צריך להבין מדוע אין רש"י מפרש בפשטות ש"תמיד" הוא לתוספת ההדגשה בתמידות באופן חיובי? והביאור: רש"י פירש בנוגע למנורה שכל לילה ולילה קרוי תמיד. ולפי זה יוצא ש"לא תכבה" (שאף פעם אינו נכבה, ולא רק שמדליקים בכל יום) הוא בתמידות יותר מהתמידות ד"תמיד". ואם כן אי אפשר לומר ש"תמיד" הוא לתוספת הדגשה בענין בתמידות.

מהענינים מופלאים ע"ד ההלכה ברש"י: לרש"י, זה שמדליקים את המנורה מאש המזבח הוא דין במזבח ולא דין במנורה. ונפקא מינא שאם אין מזבח מכל מקום יכולים להדליק את המנורה מאש שלא מהמזבח. ההוראה בעבודת ה': בכלי המשכן היו הכלים שעמדו בפנים – מזבח הפנימי וכו', וכלים שהיו בחוץ. ובעבודה הם העבודה עם עצמו "בפנים", והעבודה לקרב את הזולת ובירור עניני העולם, שהוא העבודה "בחוץ".

ובפרטיות יותר: המנורה הוא בחינת התורה. ויושב אוהל יכול לטעון שפטור מקיום מצוות מפני שעוסק בתורה. ועל זה הוא ההוראה: שהדלקת המנורה הוא דוקא על ידי מזבח החיצון, שכדי שהאש תאיר אצל היושב אהל הרי זה דוקא ע"י שמתחילה נוגע לו אודות היהודי שבחוץ, שגם בו יאיר "נר ה' נשמת אדם". דהתמידות דהמנורה הוא דוקא על ידי שעומד בנסינוניות ובקשיים דהפעולה על החוץ.